

Het midden van **NIERGENS**

Yvonne Deinert

 LetterRijn

Het midden van nergens

Yvonne Deinert

Inkijkexemplaar

Uitgeverij LetterRijn Leidschendam

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, mei 2014 ©

2014 LetterRijn Auteur:

Yvonne Deinert

Redactie: Jolka de Jong en Theo van Rijn

Grafische vormgeving: Podivium, Haarlem

Drukwerk: Grafistar, Lichtenvoorde

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

ISBN: 978-94-91875-02-1

1

Al weken wil ik over niets anders praten. Toch is het me gelukt te zwijgen. Na vanavond zal het nog moeilijker zijn, maar ik weet zeker dat dit het waard is.

Donja vetert het lijfje van mijn jurk zo strak mogelijk. ‘Je bent te dun.’

‘Dat weet ik ook wel.’ Bijna flap ik eruit dat zij te dik is, maar ik wil de avond niet verpesten. Ik ben allang blij dat ik een van haar jurken kan lenen, anders kom ik niet eens binnen. Dit keer kies ik de donkergroene, die kleurt volgens haar het mooist bij mijn ogen. ‘Het wordt tijd dat je er zelf een koopt,’ zegt ze. Alsof ik dat niet weet.

Donja vist een zwart fluwelen lint uit een van haar laatjes.

‘Vanavond trekken we het lijfje hiermee wel strak.’

Ik draai rondjes voor de spiegel en gooi mijn zwarte haar over mijn schouders. Mijn rijglaarsjes staan er super onder. Precies zoals ik had gedacht. En mam gister maar zeuren dat sneakers veel sportiever staan onder een spijkerbroek. Kon ik maar altijd zo zijn. Niemand die mijn spillebenen en sprietarmen ziet. Ik haal diep adem.

‘Hoe zal ik mijn haar doen?’

Donja gooit een zwarte jurk over haar hoofd. Haar rode haarextentions steken mooi af bij het zwart.

‘Los natuurlijk, dan maak je de meeste

kans.’ ‘Op wat?’

‘Op geld voor een jurk.’ ‘Hoezo?’

‘Dinky zei, dat Ard ook komt.’ ‘Ja, en?’

‘Ik stel je wel aan hem voor.’ Donja pakt haar potje met superblanke foundation. ‘Hij is best chill. Vorig jaar was hij er ook.’ Ze reikt me het potje aan. ‘Jij?’

Ik neem een klein kloddertje en verspreid het over mijn gezicht. Werkt meteen mijn puisten weg.

‘Een vriend van je broer?’

‘Yep, met geweldig blauwe ogen.’

‘Ik hou niet van blauwe ogen.’

‘Wacht maar tot je ze gezien hebt.’ Donja trekt met haar kohlpotlood een donkere rand. Zij kan dat altijd veel beter dan ik.

‘Zijn jullie al klaar?’ Donja’s moeder klopt op de deur. ‘Ik moet zo weg, dus als jullie nog willen meerijden...’

‘We komen.’ Snel doet Donja ook mijn make-up. We spuiten een luchtje op onze hals en zijn klaar om te gaan.

‘Jullie zien er weer geweldig uit,’ zegt Donja’s moeder.

Mijn moeder zou vragen of het carnaval was of zo. Daarna zou ze me verbieden de deur uit te gaan.

Na een korte rit draait Donja’s moeder haar oude Volvo het fabrieksterrein op. Knalgroene letters knippen in het donker

MASJIEN TIEN.

‘Om twee uur kom ik jullie halen. Bel me als er iets is of ga naar

Dinky. En zeg hem trouwens dat hij zijn wasgoed moet komen halen. Dat ligt al een week klaar.’

Als we uitstappen hoor ik de muziek uit de fabriekshal over het

terrein golven. Ik voel een lichte kramp in mijn buik. Is het echt zo gaaf als Donja heeft verteld? Laat pap en mam maar denken dat ik op het schoolfeest ben. Saai! In *Masjien Tien* gebeurt het!

Donja zwaait haar moeder uit en danst tussen de auto's door, als een nachtnimf in het licht van de bijna volle maan.

'Kom!' Ze draait zich om naar een brommer die op haar afscheurt. De bestuurder omhelst haar. 'Dit is Beer,' overschreeuwt ze het geluid van de motor. 'Beer, dit is Pasca, een vriendin.' Beer doet zijn helm af en omhelst me alsof hij me al jaren kent.

Donja geeft onze kaartjes af en met z'n drieën lopen we de fabriekshal in. Het is er donker en op sommige plekken helrood en paars verlicht. Midden in de hal staat een stelling met stalen trappen rondom een gigantische machine. De machine is volgekalkt met fluorescerende getallen: tien in geel, groen, oranje en roze.

Zoiets heb ik nog nooit gezien. Het is vast heel oud, behalve die tien dan. Een drumsolo vult de ruimte. Als de heldere stem van een zangeres zich bij het ritme voegt, krijg ik kippenvel. Het moet heerlijk zijn om daar zo te staan. Donja en Beer geven zich meteen over aan de dansende menigte. Donja roept me ook te komen, maar er is zoveel. Aan tien paar oren en honderd paar ogen zou ik nog niet genoeg hebben. Deze wereld ken ik alleen van foto's op internet. Pas nu dringt tot me door dat ze real-life zijn. *Mijn* real-life. Jongens in lange, leren jassen, witte gezichten met zwarte getekende tranen. Of zoals Beer, die een heel ander soort goth is met zijn strakke zwarte broek, zwarte laarzen en een lila blouse met ruches. Volgens mij heeft hij zelfs mascara op. Aan de rand van de dansende massa staan meisjes met glimmende korte rokjes, bustiers en netkousen. Het lijkt of ze hondenriemen om hun polsen en nek

hebben. Ik moet oppassen dat mijn mond niet openvalt.
Zoveel goths bij elkaar. Zullen die er altijd zo uitzien?

De muziek neemt steeds meer ruimte en zweept de dansers op. Bij de trappen van de machine zie ik Dinky. De rood-paarse spots kleuren zijn witte overhemd. Net als Beer draagt hij een strakke zwarte broek en laarzen, alsof hij te paard is gekomen. Ik worstel me zijn kant op. Wanneer ik eindelijk de trap heb bereikt, ziet hij mij ook en gebaart me naar boven te komen.

‘Hé Passie!’ Zo noemt hij me altijd. ‘Mooi dat je thuis kon ontsnappen. Je ziet er super uit. Waar is mijn zusje?’ ‘Dansen.’ Vanaf de balustrade is het uitzicht met zo’n dansende massa onder me geweldig. Grinnikend moet ik denken aan de balkonscène van een of andere koning of koningin. En ik was de prinses. Of beter: Assepoester, want eigenlijk mocht ik niet. Waardeloos trouwens dat Dinky het weet, zo lijkt ik wel een kleuter. Weer kon Donja haar mond niet houden.

‘Passie, dit is Ard,’ schreeuwt Dinky in mijn oor. Naast Dinky staat de prins uit Assepoester, met een lange, getailleerde jas van zwart fluweel en een hemelsblauw overhemd. Twee net zo blauwe ogen kijken me aan.

‘Mooie naam, Passie. Doe je die naam ook eer aan?’ vraagt hij met een accent dat niet van hier is.

‘Dat zou je wel willen. Helaas, ik heet gewoon Pasca,’ antwoord ik, verrast door mijn eigen reactie. Die had ik in gewone kleren nooit gegeven. Dé Ard. Maar wat heeft hij te maken met geld verdienen? ‘Jullie vermaken je wel, hè. En Ard, handen thuis!’ Dinky geeft me een knipoog en loopt weg.

Shit. Mijn hoofd moet als een vuurbol zijn. Hopelijk is het te

donker om dat te zien.

Een tijdje staan Ard en ik naast elkaar. We kijken naar het spektakel beneden. Volgens mij voel ik zijn ogen langs mijn lichaam glijden, maar ik durf het niet te checken.

‘Dansen?’

Ik aarzel, maar nee zeggen kan niet, wil ik niet. ‘Hier of beneden?’ vraagt hij.

‘Beneden.’ Het idee alleen al, iedereen kan ons hier zien. Bovendien is Donja beneden, ze moet me over hem vertellen. Snel scan ik alle hoofden. Ik klim de trap af en loop haar kant op. Ard volgt zonder iets te vragen. Als Donja ons ziet, danst ze ons lachend tegemoet. ‘Jullie hebben elkaar al ontmoet. Top.’ Ze omhelst Ard. ‘Heeft Pasca al gezegd dat ik het over je heb gehad?’

Niks zeggen, sein ik haar.

Ard schudt zijn hoofd.

‘O?’ Zijn blik verschuift van Donja naar mij en weer terug. ‘Nu wil je vast weten wat ik heb gezegd,’ daagt Donja hem uit, ‘maar dat vertel ik lekker niet.’

‘Dan niet.’ Theatraal draait Ard zich om. ‘We gingen toch dansen? Kom!’ Hij pakt mijn hand en trekt me de vloer op.

Er is niet veel ruimte, waardoor ik dichterbij hem sta dan ik wil. Ik maak mijn bewegingen zo klein mogelijk. Helemaal stilstaan is ook zo idioot. Steeds vaker voel ik dat onze lichamen elkaar raken. De afwisseling van aantrekkingskracht en afstoting verwarren me. Stiekem kijk ik naar hem. Betrapt! Ik doe of het toeval is, maar ons oogcontact zorgt voor een tinteling van mijn kruin tot mijn tenen.

Donja, help!

De muziek gaat over in een luid gejuich en gejoel. Ik neem mijn

kans en haast me naar Donja en Beer.

‘Moet even naar de wc,’ roep ik Ard toe.

‘Ik dacht dat jij niet van blauwe ogen hield,’ plaagt Donja. ‘Kom mee.’ Ik negeer haar vragende blik. Gelukkig is ze nieuwsgierig genoeg om me te volgen.

Voor het eerst ben ik blij met tl-verlichting. Ik kijk Donja strak aan en vraag:

‘Wat hebben Ard en geld verdienen met elkaar te maken?’ ‘Wat bedoel je?’

‘Jij wilde me voorstellen aan Ard, om kleedgeld te verdienen.’ ‘O, dat. Rustig maar. Ik verkoop je niet hoor.’ ‘Logisch, maar wat dan wel?’

‘Ard is fotograaf, hij komt uit Berlijn. Vorig jaar ben ik model geweest. Honderd euro mee verdiend. Da’s al bijna een jurk of als je geluk hebt een uitverkoopje.’ Donja bekijkt zich in de spiegel en schudt haar haar door de war. ‘Ik zal hem zo vragen of hij met jou een sessie wil doen.’

‘Nee, niet doen. Dat kan ik zelf wel, als ik het wil.’ Ik loop een vrij toilet in. Nu ik er toch ben, kan ik ook even plassen. En nadenken. Het is twaalf uur. Nog twee uur. Ik sluit mijn ogen. Ze zijn nu al moe van alles wat er te zien is.

‘Wat vind je van Beer?’ vraagt Donja als we weer naar de hal lopen.

‘Geen idee, ik heb hem amper gezien.’

‘Hij is lief, joh. En tenminste niet zo’n jochie.’

Waarom kan ik niet gewoon zo verliefd worden als Donja? Ik twijfel altijd of het wel echt is, of ik het wel wil, en of ik me niet vergis. Donja heeft dat nooit. Zij doet, ik denk.

Beer en Ard staan ons op te wachten, ieder met twee glazen in hun hand.

‘Colaasje?’ Ard reikt me het volle glas. Uit zijn binnenzak vist hij een plat flesje. ‘Met wat schnaps?’

Ik leg mijn hand op het glas. ‘Nee, zo is het goed.’

Donja bedankt Beer met een zoen. Ik neem snel een slok, voor Ard hetzelfde verwacht. Een fotosessie lijkt me supergaaf, zelfs zonder er geld mee te verdienen, maar hij zal mij nooit vragen. Ik ben veel te plat. Anorexiafoto’s.

‘Kom dansen.’ Donja trekt me weg van Ard.

We dansen een paar lange nummers achterelkaar door en zingen mee alsof wij op het podium staan. De drum voel ik tot in mijn buik. De stem van de zangeres klinkt breekbaar en krachtig tegelijk. Langzaam voel ik me meer relaxed, al blijven de ogen van Beer en Ard prikken. Ik probeer er niet op te letten en draai mijn rug naar hen toe. Het liefst zou ik verder in de menigte verdwijnen, maar Donja wil hier blijven. Zeker Beer in de gaten houden.

‘Hij kijkt naar je,’ overschreeuwt Donja de muziek.

‘Pech.’

‘Hij vindt je leuk.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Veel te oud.’

‘Welnee, hij is twintig of zo. Misschien net zo oud als Beer. Vijf jaar verschil. Kan best.’

‘Mijn moeder ziet me aankomen.’

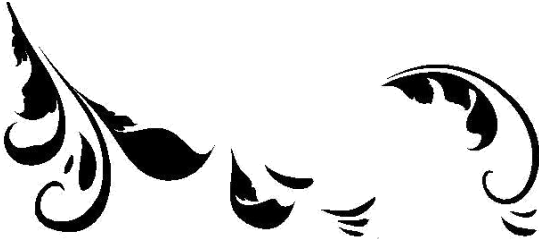
‘Het gaat toch niet om haar.’ Ik bijt mijn tong bijna af en laat me meevoeren op de muziek. Typisch een Donja-opmerking.

Even na twee uur stappen we naar buiten. De Volvo van Donja's moeder staat al te wachten. 'Leuk gehad, meiden?'

Ik knik en frommel het kaartje dat Ard in mijn handen heeft gepropt in mijn tas. Dat hoeft Donja niet te zien.

'Tot ziens, Passie,' had hij gefluisterd. Ik voel de tinteling nog in mijn oor.

'Het was super chill,' zegt Donja. Ze vertelt over de band, over hoeveel we hebben gedanst, over de kleding van alle goths, en zelfs over hoe heerlijk ze heeft gezoend met Beer. De hele rit naar huis staat haar mond niet stil. Niet te geloven dat ze haar moeder dat allemaal vertelt.

Als ik de volgende ochtend thuiskom, ligt er een briefje op de keukentafel: *Zijn boodschappen doen*. Mooi, hoef ik nog geen vragen te beantwoorden. Straks even op Facebook en Pinterest om te kijken hoe het schoolfeest was, dan hoef ik het niet te verzinnen. Ik schenk een glas cola in. Het lichtbruine schuim bruist als mijn bloed, dat sinds gisteravond twee keer zo snel lijkt te stromen. Ards oogopslag, zijn stem, zijn geur, zijn bewegingen zitten met superlijm in mijn hoofd. Op mijn kamer zet ik een gothic playlist op en haal zijn kaartje tevoorschijn.

YOU'RE BEAUTIFUL – CALL ME staat in dikke zwarte letters achterop geschreven. Mijn hartslag schakelt nog een versnelling hoger. Hij vindt me mooi! Op de voorkant *Ard Wadoriz, fotograaf*, zijn 06 nummer en in kleinere letters (no jeans). Vreemd, dat laatste. Ik draai het kaartje weer om en tuur naar de geschreven tekst.

‘Pascalle, ben je thuis?’

Snel schuif ik zijn kaartje achter in mijn la en loop naar beneden.

‘Help me even de boodschappen uit de auto halen.’ Mama komt met twee grote tassen de gang in, terwijl ze rechts wordt ingehaald door pap.

‘Sorry hoor. Moet naar toilet,’ verontschuldigt hij zich. Mam kijkt hem hoofdschuddend na.

‘Mannen.’

Nadat we alle dozen en tassen in de keuken hebben gezet, komt de

niet te vermijden vraag:

‘Hoe was je feest?’

‘Leuk.’ Shit nou weet ik nog niks. ‘Heb je vegaburgers meegenomen?’

‘Waren die alweer op?’ schrikt mama.

‘Bijna. Ik haal ze zo wel. Heb je geld?’

‘Ja, tuurlijk.’ Mam vist haar tasje tussen de boodschappen vandaan. Yes, ander onderwerp. Gelukt!

‘Ben je wat vergeten?’ vraagt papa, die de keuken in komt lopen. ‘Zal ik eerst een kop thee voor jullie zetten? Ik ben wel benieuwd naar de verhalen van Pascalle. Daarna ga ik Luc van judo halen.’

Hij vult de waterkoker en zet voor zichzelf het espressoapparaat aan. ‘Wat zoek je?’ vraagt hij aan mama, die de inhoud van haar tas over tafel uitstort.

‘Mijn portemonnee.’ Ze heeft de tas bijna binnenstebuiten gekeerd, maar er rollen alleen twee losse euro’s, een tampon en een paar verfrommelde kassabonnen uit. ‘Misschien in mijn jas.’ Mompelend loopt ze naar de gang. ‘Sjoerd, weet jij waar mijn portemonnee is?’ ‘Wat?’ De espressomachine perst met veel herrie een zwart stroompje naar buiten.

‘Of je mijn portemonnee hebt gezien.’

‘Nee. Of, wacht.’ Papa loopt naar de dozen met boodschappen. ‘Kijk hier.’ Triomfantelijk overhandigt hij het gevonden voorwerp. ‘Kon je dat niet eerder zeggen?’

Papa haalt zijn schouders op.

‘Als ik weet dat je hem zoekt.’ Hij schenkt mama en mij een kop thee in. ‘En nu je feest. Hoe was het?’

‘Giga awesome,’ antwoord ik, maar dat vindt hij vast niet genoeg.

‘Awesome?’

‘Ja, gewoon super cool. Goede muziek en zo.’ ‘Een band of een DJ?’ gaat papa verder. ‘Een band,’ verzin ik, maar toch ook niet. ‘Wat voor een?’

‘Beetje gothic en cyber.’ Hopelijk gaat hij niet op Facebook op zoek naar foto’s.

‘Och jé. Echt iets voor Donja dus,’ bemoeit mama zich ermee. ‘Ik zag haar laatst in de stad. Verschrikkelijk. Die kleding en die make-up.’

Hè? Mam in de stad? Daar komt ze nooit!

‘Donja, dat is toch dat nieuwe meisje in je klas?’ wil papa weten. ‘Ja, ze is blijven zitten,’ antwoord ik.

‘Was zij gisteren ook zo gekleed?’

‘Altijd. Vorig jaar zat ze in een groepje met alto’s en goths, maar die zitten nu op de bovenbouwlocatie.’

‘Tja, anders willen zijn, da’s de puberteit.’ Hij neemt een slok van zijn espresso en wuift mama’s opmerking weg. ‘Ze komt er heus wel achter.’

‘Achter wat?’ Ik voel al mijn spieren verkrampen. ‘Och,’ lacht papa. ‘Geen baas die dat accepteert.’ ‘Hoezo?’

‘Simpel. Die willen zoiets extreems niet.’

‘Leuk voor op toneel,’ denkt mama grappig te doen. ‘Maar presteer het niet om er ook mee thuis te komen.’ Haar toon verandert. ‘Dan is het meteen afgelopen met die vriendschap.’

Wat een rotopmerking. Alsof ik zelf niet mag kiezen wie mijn vrienden zijn.

‘Hou die thee maar. Ik mag dat soort dingen toch wel zelf bepalen.’ Ik loop stampend naar de gang en graai mijn jas van de kapstok. Nooit, maar dan ook nooit, zal ik me hier als goth laten zien. Achter me hoor ik papa brommen.

‘Moest dat nou?’

Stelletje bejaarden.

Bijna automatisch zet ik mijn fiets tegen de kerk en loop naar binnen. De zware houten deur valt met een doffe dreun achter me dicht. De gedachte aan pap en mam laat ik buiten. Het weinige licht dat door de hoge ramen valt kleurt alles rood-paars. De tinten zijn net als gisteravond. In de voorste bank zitten twee vrouwen, een meisje huppelt heen en weer. Ik ga meteen naar mijn plekje in de kapel, waar ik altijd met oma zat. Op dit soort momenten mis ik haar het meest. Haar had ik het vast wel durven vertellen.

In de kapel willen de vlammetjes van twaalf kaarsen huppelen als het meisje, maar hun lont houdt ze tegen. Een dertiende kaars zet ik apart van de rest. Die is van mij. Voor mij, en voor Ard. Turend naar het flikkerende, witgele lichtje denk ik terug aan het feest, aan zijn stem, zijn geheimzinnige lach. En aan zijn kaartje. Voor het eerst zit een jongen zo in mijn hoofd. Vindt hij me echt leuk? Zo’n puisterige spriet?

‘Hoi.’ Het meisje moet stilletjes de kapel zijn ingeslopen.
‘Ben je verdrietig?’

‘Wat?’ Ik haal de oortjes van mijn telefoon uit mijn oren. ‘Of je verdrietig bent.’

‘Nee,’ antwoord ik.

‘Wat doe je dan?’ Twee staartjes staan als fonteinen op haar hoofd.

‘Denken.’

‘Waarom?’

Ik haal mijn schouders op.

‘Ik ga ook denken.’ Ze loopt naar de kaarsen voor het altaar. ‘Welke is van jou?’

‘Die.’ Ik wijs hem aan.

Ze staat op, pakt de kaars en zet hem bij de andere.

‘Hier moet je, niet zo alleen.’ Dan komt ze naast me zitten.

‘Mag ik er ook naar kijken?’

Ik knik. Het liefst zou ik mijn kaars terugzetten, maar ik houd me in. Weet dat kind veel.

‘Voor wie is jouw kaarsje?’ Even twijfel ik.

‘Voor mijn vriend.’ De woorden klinken onwennig. ‘Is hij dood?’

Ik schrik van haar vraag.

‘Je kunt ook kaarsjes branden voor levende mensen. Omdat je aan ze wilt denken.’

Ze kijkt me verbaasd aan.

‘Mama brandt altijd een kaarsje voor mijn dode oma.’

Een stem onderbreekt ons gesprek:

‘Evelien, kom, we gaan naar huis.’

Het meisje springt op en rent weg. Ik tuur naar de groep kaarsen. Vorige keer brandde ik ook een kaarsje voor oma. Nu niet. Nu is het anders.

Zal ik de mijne weer apart zetten? Of de rest uitblazen? Ard en ik samen in het duister. Ik sta op, blaas mijn kaars uit en zet hem weg. Een slingertje rook stijgt op. Kon al het gedoe maar zo vervliegen.

Dan was het makkelijk. Ik werd helemaal goth, ging met Ard, was zijn mooiste model en had genoeg geld voor een kast vol Victoriaanse jurken.

Zoals altijd wanneer ik hier ben, moet ik even mijn steen aanraken. Mijn vingers glijden over de koude letters van de grafsteen, die in de muur is uitgehouwen. *St Paulus Pascal*. Mijn steen, al mocht ik dat nooit van oma zeggen. *Ik had nog een heel leven te gaan*, zei ze altijd, terwijl ik er nooit iets mee bedoelde.

Zelfs het nagloeiende puntje van mijn kaars is nu gedoofd. De andere vlammen dansen nog, alsof ze uitroepen: ‘Wij wel, wij wel!’

Voor ik mezelf kan tegenhouden, vullen mijn longen zich. Net als bij de taart op mijn verjaardag blaas ik ze allemaal in een keer uit. Dat voelt goed! Daarna ga ik zo snel ik kan naar buiten, waar de wind me in mijn kleren lijkt te grijpen.

Ik word een straatje ingeblazen waar ik normaal aan voorbijloop. Ik geloof niet dat ik wat heb gemist. Strakke etalages van damesmodezaken met alleen tutspullen. Het zijn net aquaria, waarin jurken als tropische vissen rondzwemmen. Echt winkels voor mam. Halverwege de straat zit een oud winkeltje dat er niet tussen lijkt te horen. Op de ruit staat in vergeelde letters:

**Antiek & Curiosa,
Inkoop en Verkoop**

Tussen alle oude troep trekt iets glimmends, groens mijn aandacht. Ik druk mijn neus tegen de ruit. Wow, het is een schitterende hanger, nog groener dan Donja’s jurk. Ik doe een stap naar achter om meer

van het winkeltje te zien en tref in de ruit mijn vage spiegelbeeld. Ik fantaseer de hanger om mijn hals, samen met mijn eigen jurk. Wat zal dat ding kosten? Dan verandert mijn spiegelbeeld langzaam in een ander gezicht. Zonder puisten, met rimpels. Het kijkt me indringend aan, tot het licht van de etalage uitklijkt. Ik loop naar de deur van het winkeltje. Binnen loopt de schim met me mee. Ineens versnelt haar pas en vlak voor mijn neus draait een oude vrouw het bordje aan de deur van *open* naar *gesloten*. Ze klikt de deur in het slot en verdwijnt in het donker. Dat mens is gek. Half vijf zie ik op mijn horloge, zeker stipt haar sluitingstijd. Oma had net zo kunnen doen. *Regel is regel*, hoor ik haar nog zeggen, al moet de laatste keer al bijna een jaar geleden zijn geweest.

Wil je meer van dit boek lezen? Zowel het papieren boek -
ISBN: 978-94-91875-02-1 en € 16,- - als het eBook – ISBN:
978-94-91875-03-8 en € 5,99 – zijn vanaf 23 mei 2014
verkrijgbaar in de webshop van uitgeverij LetterRijn,
www.letterrijn.nl als overal elders in de boekwinkels (ook online)